

Sygn. akt II K 964/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 grudnia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Belchatowie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SR Piotr Nowak

Protokolant st. sekr. sąd. Jolanta Żak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 05 grudnia 2018 r.

sprawy przeciwko **D. K. /K./**, urodzonemu (...) w N., synowi J. i H. z domu D.

oskarżonemu o to, że:

w dniu 12 lutego 2018 roku w miejscowości Ś., woj. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem T. S. w postaci pieniędzy na kwotę 100,00 PLN w ten sposób, że za pośrednictwem internetowego serwisu ogłoszeniowego (...) oferował pod numerem ogłoszenia (...) do sprzedaży towar w postaci wzmacniacza m-ki B., za który otrzymał od wymienionego zapłatę z góry w kwocie 100,00 PLN wpłaconą przelewem bankowym na konto o nr (...), przez co wprowadził zamawiającego w błąd co do zamiaru wydania tego towaru, czym działał na szkodę T. S.;

tj. o czyn wyczerpujący dyspozycję art. 286 § 1 kk,

1. uznaje oskarżonego **D. K.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 286 § 1 kk i za tak przypisany czyn na podstawie art. 286 § 1 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 46 § 1 kk zasądza od oskarżonego **D. K.** na rzecz pokrzywdzonego **T. S.** kwotę 100 (sto) złotych tytułem naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem;
3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata R. M. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną świadczoną oskarżonemu z urzędu;
4. wymierza oskarżonemu 120 (sto dwadzieścia) złotych opłaty oraz zasądza od niego na rzecz Skarbu Państwa 726,23 (siedemset dwadzieścia sześć 23/100) złotych tytułem zwrotu wydatków sądowych.

Sygn. akt II K 964/18

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Na portalu ogłoszeniowym (...) pod numerem ogłoszenia (...) w dniu 11 lutego 2018 roku zaoferowano do sprzedaży wzmacniacz B.. Sprzedającym był użytkownik posługujący się identyfikatorem (...) i korzystający z adresu mailowego (...). Podczas swojej działalności na portalu (...) sprzedający korzystał z urządzeń telekomunikacyjnych o czterech różnych numerach IP.

dowód: pismo (...) k. 13 – 14, 33 – 34.

W dniu 12 lutego 2018 roku pokrzywdzony T. S. zadzwonił na numer telefonu wskazany w ogłoszeniu, tj. (...). Ustalił ze sprzedającym warunki kupna wzmacniacza. Na wskazany w ogłoszeniu numer telefonu wysłał SMS-em swoje dane

do wysyłki zakupionego przedmiotu. Natomiast z numeru (...) otrzymał dane niezbędne do wykonania przelewu z zapłatą za zakupiony towar. Sprzedający wskazał dane „D. K., ul. (...), (...)-(...) N. i numer konta (...). Po otrzymaniu przelewu sprzedający miał wysłać paczkę.

W dniu 13 lutego 2018 roku T. S. zadzwonił na numer wskazany w ogłoszeniu, aby zapytać się, czy paczka została już wysłana. Wybierany numer nie odpowiadał, jednakże po jakimś czasie sprzedający oddzwonił i poinformował, że wysłał już przesyłkę z zakupionym wzmacniaczem i powinna być ona u pokrzywdzonego następnego dnia. Ponieważ paczka nie dotarła T. S. próbował skontaktować się ze sprzedawcą, jednakże oba znane mu numery telefonu były niedostępne. Sprzedający oddzwonił wieczorem z telefonu nr (...) ponownie zapewniając, że paczka ze wzmacniaczem została wysłana. Ponieważ paczka nie dotarła pokrzywdzony próbował skontaktować się ze sprzedającym na wszystkie trzy znane mu numery telefonu, ale ten nie odpowiadał.

W dniu 16 lutego 2018 roku T. S. wysłał sprzedającemu informację, że odstępuje od umowy i zażądał zwrotu pieniędzy informując jednocześnie, iż w razie braku zwrotu poinformuje o zdarzeniu Policję. Informację taką przesłał również za pośrednictwem portalu (...) Gdy pokrzywdzony skontaktował się ze sprzedającym z konta internetowego swojego kolegi pytając się, czy ogłoszenie jest aktualne, otrzymał odpowiedź, że jest aktualne i interesuje go wpłata na konto lub odbiór osobisty. T. S. zorientował się wówczas, że ma do czynienia z oszustem i o całym zdarzeniu poinformował organy ścigania.

dowód: zeznania świadka T. S. k. 145 – 146, protokół zawiadomienia o przestępstwie z załącznikami 1 – 8.

Numery (...) zarejestrowane w sieci (...) wykorzystywane były przez abonenta P. K. (1). Aktywowano je w sieci odpowiednio 28 lipca 2015 roku, 26 października 2017 roku i 27 października 2017 roku.

dowód: pismo (...) SA wraz z załącznikiem k. 17 – 18, protokół otwarcie przesyłki wraz z załącznikiem k. 20 – 21.

Użytkownikiem telefonów o wskazanych wyżej numerach był znajomy P. K. (2), oskarżony D. K., u którego P. K. (1) zamieszkiwał przez okres kilku miesięcy na przełomie 2015 i 2016 roku.

dowód: zeznania świadka P. K. (2) k. 90 - 91

Właścicielem rachunku bankowego nr (...) w banku (...) SA z siedzibą we W. jest oskarżony D. K., zam. (...)-(...) N., ul. (...), posługujący się dowodem osobistym (...) i do kontaktów z bankiem używający telefonu o numerze (...).

dowód: pismo (...) SA z załącznikami k. 41 – 46.

D. K. był uprzednio kilkakrotnie karany:

- wyrokiem Sądu Rejonowego w (...) z dnia 30 maja 2007 roku w sprawie sygn. akt V K 155/07 za czyn z art. 279 § 1 kk skazany został m.in. na karę 1 roku pozbawienia wolności,
- wyrokiem Sądu Rejonowego w (...) z dnia 09 czerwca 2014 roku w sprawie sygn. akt VI K 1083/13 za czyn z art. 279 § 1 kk i innych skazany został na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat, której wykonanie zarządzone mu w dniu 22 lutego 2016 roku,
- wyrokiem Sądu Rejonowego w (...) z dnia 28 grudnia 2015 roku w sprawie sygn. akt II K 330/15 za czyny z art. 288 § 1 kk i innych skazany został m.in. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat, której wykonanie zarządzone mu w dniu 29 marca 2017 roku.

dowód: dane o karalności k. 84 – 86, odpisy wyroków i postanowień k. 121 – 129.

Przesłuchany na etapie postępowania przygotowawczego D. K. skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień wskazując, iż złoży je przed Sądem.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego D. K. k. 97 – 99.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w sposób nie budzący wątpliwości pozwala przyjąć, iż oskarżony D. K. jest sprawcą zarzucanego mu występku.

Ustaień faktycznych w niniejszej sprawie Sąd dokonał w oparciu o zeznania T. S.. Pokrzywdzony sposób precyzyjny i logiczny opisywał postępowanie oskarżonego podczas realizacji transakcji będącej efektem ogłoszenia zamieszczonego na portalu (...) Jego relacja znajduje potwierdzenie w przedłożonych do akt sprawy przez pokrzywdzonego dokumentach w postaci dowodu zapłaty oraz wydruków z korespondencji mailowej, a także zgromadzonych w toku postępowania przygotowawczego dokumentów od operatorów telefonii komórkowej oraz banku (...) SA.

Za szczególnie istotne Sąd uznaje wskazanie świadka, iż sprzedający kontaktował się z nim z trzech różnych numerów telefonów, a po uiszczeniu przez niego zapłaty wszelki kontakt telefoniczny urwał się i T. S. nie miał możliwości porozmawiania ze sprzedawcą. W ocenie Sądu okoliczności te świadczą w ocenie Sądu, iż oskarżony od samego początku miał zamiar niewywiązania się z zawartej internetowo umowy, a co za tym idzie miał zamiar oszukania pokrzywdzonego.

Tym bardziej – na co wskazał pokrzywdzony w protokole zawiadomienia o przestępstwie – że gdy T. S. skontaktował się ze sprzedającym korzystając z konta swojego kolegi (a więc konta nieznanego oskarżonemu), to uzyskał informację, iż oferta sprzedaży w dalszym ciągu jest aktualna.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania pokrzywdzonego, albowiem korespondują one z pozostałym wyżej wymienionym materiałem dowodowym, są spójne, logiczne i konsekwentne.

W świetle zeznań pokrzywdzonego oraz korespondujących z nimi dokumentów Sąd uznał, że sprzedającym, który zaoferował za pośrednictwem portalu (...) do sprzedaży wzmacniacz B., a następnie nie wywiązał się z umowy mimo uiszczenia przez T. S. zapłaty był oskarżony D. K.. Na jego dane osobowe oraz na konto bankowe do niego należące nastąpiła wpłata kwoty z tytułu zapłaty za zakupiony towar.

Sąd oczywiście zauważa, że wszystkie trzy numery telefonów, z których korzystał oskarżony oficjalnie zarejestrowane były na osobę P. K. (2). Jednakże nie może to przesądzać, iż oskarżony nie jest sprawcą zarzucanego mu czynu. P. K. (1) wskazał bowiem, iż zna oskarżonego, przez okres kilku miesięcy nawet u niego zamieszkiwał. Oskarżony miał zatem możliwość uzyskania w tym czasie wszystkich danych osobowych niezbędnych do późniejszego zawarcia umów o usługi telekomunikacyjne na nazwisko P. K. (2).

W ocenie Sądu brak jest podstaw, aby odmówić wiarygodności zeznaniom P. K. (2), zwłaszcza jeżeli pamięta się, iż w kontaktach z T. S. oskarżony wskazał swoje imię i nazwisko oraz adres zamieszkania, a także podał numer swojego konta bankowego. Trudno bowiem zakładać, aby P. K. (1) robił tego typu „prezenty” oskarżonemu i dopuszczał się przestępstw oszustwa, aby korzyść z nich uzyskał D. K..

Karalność oskarżonego przed popełnieniem zarzucanego mu czynu Sąd ustalił w oparciu o informację z K. oraz odpisy prawomocnych wyroków, bowiem sporządzone zostały przez uprawnione do tego osoby i Sąd nie doszukał się żadnych okoliczności mogących świadczyć o ich nieprawdziwości.

Za wiarygodną uznano treść dokumentów ujawnionych i zaliczonych w poczet materiału dowodowego za zgodą stron bez ich odczytywania, gdyż zostały one wydane przez uprawnione do tego organy oraz stwierdzają okoliczności niekwestionowane w toku postępowania.

Mając na względzie dokonaną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i poczynione na jej podstawie ustalenia faktyczne, Sąd uznał D. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 286 § 1 kk.

W przypadku przestępstwa oszustwa określonego w art. 286 § 1 kk wymagany jest, aby sprawca w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego zachowania.

Błędem jest niezgodność między obiektywną rzeczywistością, a jej odbiciem w świadomości człowieka. W przypadku osoby prawnej dla oceny, czy została ona wprowadzona w błąd lub czy wykorzystano jej błędne przeświadczenie o rzeczywistości, decydujące znaczenie ma stan świadomości osób wchodzących w skład organu tej osoby lub działających z ich umocowania.

Wprowadzenie w błąd oznacza zachowanie prowadzące do wywołania (powstania) u danej osoby błędu, a więc fałszywego odzwierciedlenia rzeczywistości w świadomości tej osoby, przy czym przed podjęciem działania przez sprawcę pokrzywdzony nie ma błędnego wyobrażenia o rzeczywistości. Innymi słowy, w sytuacji wprowadzenia w błąd sprawca wywołuje w świadomości pokrzywdzonego fałszywe wyobrażenie.

W rezultacie wprowadzenia w błąd pokrzywdzony ma rozporządzić mieniem, a więc pomiędzy zachowaniem sprawcy, polegającym na wprowadzeniu w błąd i niekorzystnym rozporządzeniem mieniem zachodzić musi związek przyczynowy.

Czyn z art. 286 § 1 kk jest przestępstwem umyślnym zaliczanym do tzw. celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych. Sprawca, podejmując działanie, musi mieć wyobrażenie pożądanej dla niego sytuacji, która stanowić ma rezultat jego zachowania. Takie ujęcie znamion strony podmiotowej wyklucza możliwość popełnienia oszustwa z zamiarem wynikowym (ewentualnym). Charakterystyczny dla strony podmiotowej zamiar bezpośredni powinien obejmować zarówno cel działania sprawcy, jak i sam sposób działania zmierzającego do zrealizowania tego celu. Sprawca musi chcieć użyć takiego właśnie sposobu działania, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i cel ten musi stanowić punkt odniesienia przy realizowaniu każdego ze znamion przedmiotowych przestępstwa. Elementy przedmiotowe muszą mieścić się w świadomości sprawcy i muszą być objęte jego wolą. Sprawca nie tylko musi chcieć uzyskać korzyść majątkową, lecz musi także chcieć w tym celu użyć określonego sposobu działania lub zaniechania. Oszustwo z punktu widzenia znamion strony podmiotowej może być bowiem popełnione wyłącznie z zamiarem bezpośrednim, szczególnie zabarwionym (kierunkowym - *dolus coloratus*), obejmującym zarówno cel, jak i sposób działania sprawcy (zob. wyrok SN z 22 listopada 1973 r., III KR 278/73, OSNPG 1974, nr 7, poz. 81).

Taki właśnie zamiar występował u oskarżonego. Doprowadził on do niekorzystnego rozporządzenia mieniem wskazanego w zarzucie pokrzywdzonego poprzez wprowadzenie go w błąd, co do zamiaru wywiązania się z umowy kupna – sprzedaży, tj. dostarczenia T. S. zakupionego przez niego wzmacniacza. Przedstawiając celowo i z pełną premedytacją fałszywą ofertę sprzedaży, chciał doprowadzić do zapłaty przez potencjalnego nabywcę oczekiwanej ceny. Działal przy tym w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Oskarżony dopuścił się omawianego przestępstwa umyślnie, w zamiarze bezpośrednim ich popełnienia. W ustalonym stanie faktycznym D. K. mógł zachować się zgodnie z prawem i nie zachodziły żadne okoliczności, które wyłączałyby jego winę. Ponadto, zachowanie oskarżonego było bezprawne, a stopień jego społecznej szkodliwości był wyższy niż znikomy.

Przy wymiarze oskarżonej kary Sąd na jego niekorzyść przyjął tryb życia skutkujący karalnością za tożsame przestępstwa. Sąd uwzględnił również fakt – co wynika z załączonej do akt sprawy korespondencji organów Policji – że w stosunku do oskarżonego toczy się równolegle kilkanaście postępowań o tożsame czyny, co oznacza, iż z popełniania przestępstw w postaci oszustw uczynił on sobie sposób na życie.

W przekonaniu Sądu wymierzona oskarżonemu na podstawie art. 286 § 1 kk kara sześciu miesięcy pozbawienia wolności odpowiada przede wszystkim stopniowi winy oskarżonego oraz społecznej szkodliwości jego czynu. Podkreślić, bowiem trzeba, że oskarżony działał umyślnie, chciał popełnić czyn zabroniony w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. W uwagi na fakt, iż D. K. był już w przeszłości karany na karę pozbawienia wolności instytucją warunkowego zawieszenia kary w jego przypadku nie może być stosowana z powodów formalnych.

Sąd nie znalazł również podstaw do orzekania wobec oskarżonego kary łagodniejszego rodzaju, tj. kary samoistnej grzywny lub kary ograniczenia wolności. Co prawda mogłaby za tym przemawiać relatywnie niewielka wartość szkody wyrządzonej przestępstwem, jednakże uprzednia kilkakrotna karalność oskarżonego za czyny przeciwko mieniu (gdyby zarzucanego czynu oskarżony dopuścił się pół roku wcześniej to działałby w warunkach recydywy) oraz fakt, iż toczy się przeciwko niemu znaczna ilość postępowań o tożsame czyny w ocenie Sądu możliwość zastosowania tychże kar wykluczają

Sąd na podstawie art. 46 § 1 kk zasądził od oskarżonego D. K. na rzecz pokrzywdzonego T. S. kwotę 100,-0 złotych tytułem naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem.

O kosztach obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu, Sąd orzekł na podstawie § 2, § 4 oraz § 17 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 poz. 1714).

W oparciu o art. 627 kpk i art. 616 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 z późn. zm.) Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 złotych tytułem opłaty oraz kwotę 726,23 złotych tytułem zwrotu poniesionych w sprawie wydatków.